

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΟΝ ΚΛΑΪΤΟΝ

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΘΥΣΙΑ

ορχήστρα σταμάτησε ξαφνικά... Βαθιάτη σιγή απλώθηκε μέσα στην αίθουσα, μ' α σιγή επιβλητική κ' έπισμη.

Και νά, φάνηκε σ'ε λίγο στη σκηνή ο περιηγητής Ράβρολ, ντυμένος κομποτάτα ως Κάου Μπού. Προχώρησε, μ' έξαιρετική σβελλάδα εμπρός, κρατώντας απ' το χέρι την όμοια ξανθή σύντροφό του, τη μίς Κέττι, και με μιά ευγενική κίνηση την παρουσίασε στο Κοινόν. Στην κίνησή του αυτή έδλεπες κάτι το προστατευτικό, μιά κυριαρχία του όμοιου αυτού νέου έπ'άνω στο λεπτό εκείνο πλάσμα, με την θελκτική σιλουέττα, το κοινό κινηματικό φορεματάκι και τις μικρές μπότες, που προτούσαν τόσο χαριτωμένα πάνω στο παλκοσένικο.

χία του όμοιου αυτού νέου έπ'άνω στο λεπτό εκείνο πλάσμα, με την θελκτική σιλουέττα, το κοινό κινηματικό φορεματάκι και τις μικρές μπότες, που προτούσαν τόσο χαριτωμένα πάνω στο παλκοσένικο.

Ο Ράβρολ, στά θυελλώδη χειροκροτήματα και στις έπευφρήμες του Κοινού, απάντησε μ' ένα θριαμβευτικό μειδίαιμα, και προχωρώντας έστάθηκε σ'ε μιά γωνία της σκηνής, ενώ η Κέττι κατέλαβε την άλλη άκρη.

Ένας ύπρητης με στολή έδωσε στον Ράβρολ μιά καρμπονιά, που η κώνη της άστραφτε. Ο Ράβρολ την πήρε, την στρεφόμενη ανάμεσα στα έπιδέξια δάχτυλά του, της έφριξε μιά ματιά, και αφού την έδειξε στους θεατάς, τη γέμισε και γέμισε τις πλάτες του πός την Κέττι... Μπροστά του ένας μεγάλος καθρέφτης όρθιος έδειχνε όλόκληρο το είδωλο της Κέττι, που στεκόταν άταραχη, κρατώντας στο τεντωμένο χέρι της ένα τραπολόχαρτο. Ο Ράβρολ κυτάωντας πάντα στον καθρέφτη, σήκωσε το χέρι του πάνω από τον ώμο του και σημάδεψε πίσω του.

Έπρόκειτο νά εκτελεσθή το επαινώνιο σκοπευτικό γύμνασμα μέσον του καθρέφτη. Οι θεατάί κρατούσαν και την άναυγη τους απ' την άγωνία.

Άξαφνα ένας πυροβολισμός άκούστηκε κ' ο άσος κούττα που κρατούσε στο χέρι της ή μίς Κέττι τραπήθηκε ακριβώς στή μέση.

Με μιά χαριτωμένη χειρονομία, ή μίς έδειξε το τρομπημένο χεράκι στο πλήθος, που χειροκροτούσε ένθουσιασμένο περισσότερο από την έμορφιά της, παρά από την επιδεξιότητα του σκοπευτού.

Άλλά το γύμνασμα αυτό δέν ήταν και τόσο επιπαινώνιο. Υπήρχαν κ' άλλα. Η μίς Κέττι έβγαλε τώρα από την τσέπη της μιά χειροί σαρωτήριχη, πήρε ένα τσιγάρο, το έβαλε στο στόμα της, το άναψε. Έπειτα έκανε μιά στροφή γυρίζοντας πορπί και στανρωσε τά χέρια της στο στήθος. Ένας πυροβολισμός άκούστηκε κ' ή κάρτρα του τσιγάρου πετάχτηκε μακριά! Ο Ράβρολ πάμ ξανάγε πετίζει το στόχο του.

Η αίθουσα έδονεϊτο από χειροκροτήματα.

Ύστερα από ένα μικρό διάλειμμα ή μίς Κέττι εμφανίστηκε πάλι στη σκηνή ντυμένη σάν νεράϊδα τόν δασών, μ' ένα ύπεροχο άραγνοφάντο φορεμα, που άφινε νά φαίνονται ή εύγρομμες χαμπύλες του σώματός της. Κρατούσε στο χέρι της ένα μίλο και με χαριτωμένες ύποκλισεις το έδειχνε στους θεατάς που είχαν ξετρελλαθεί από θαυμασμό για την όνειρωδή όμορφιά της.

Ο Ράβρολ στεκότανε τώρα άντιγρο στή νέα, κρατώντας ένα περιστροφικό στο χέρι. Η μίς Κέττι τοποθέτησε το μίλο έπάνω στο ξανθομάλλο κεφαλάκι της και περιέμενε.

Η στιγμή ήταν τραγικά έπισμη!

Δέν ήταν βέβαια ή πρώτη φορά που γινόταν το έξαιρετικά επιπαινώνιο αυτό γύμνασμα. Όστόσο οι θεαταί άγωνούσαν...

Ο Ράβρολ, αφού γέμισε το περιστροφικό, σήκωσε το χέρι του και σημάδεψε... Τράβηξε ύστερα τη σκανδάλη κ' ένας ξερός κρότος άκούστηκε...

Την ίδια στιγμή συνέβη και το άτροφατο, το τρομερό. Η πανέμορφη νεράϊδα άρπωσε ένα βαθύ στεναγμό, έκανε μιάν απότομη στροφή και σωριάστηκε κάτω!...

Σ' όλων τά βλέμματα ζωντάνεψε ή φρίκη...

Τί είχε συμβεί;

Η σφαίρα, ή φοβερή μικρή σφαίρα τρύπησε λοιπόν το χαριτωμένο εκείνο κεφαλάκι, αντί για το μίλο! Σκοτώθηκε λοιπόν ή νεραϊδόμορφη κοπέλλα;...

Ο Ράβρολ είχε παγώσει... Έμεινε καρφωμένος στή θέσι του, ακίνητος σάν άψυχο σώμα, μερικές στιγμές... Έξαφνα πέταξε το ρεβάλβερ του μακριά και όρμησε έξαλλος κοντά στή νέα.

Όλοι παρακολουθούσαν έμβρόντητοι το τραγικό θέαμα, χωρίς κανείς νά κινήθι από τή θέσι του. Ήταν τόση ή έμπιστοσύνη του Κοινού στή σκοπευτική ικανότητα του Ράβρολ, ώστε το δυστύχημα τός φάνηκε σαν τραγική διαδηλί παραίσθησι, Όταν όμως πέρασε ή πρώτη αυτή έντύπωση, μερικά θεαταί άνέβηκαν ταραγμένα στή σκηνή.

— Ένα γιατρό! Ένα γιατρό! άκούστηκαν μερικές φωνές, μέσα από το πλήθος.

Ο Ράβρολ, με βλέμματα απλάνη, ξεστόμισε άναρπρες κρογγές, κ' ένα φριζώδες χαμόγελο πόνου είχε διαγραφεί στο πρόσωπό του... Τί να τά χέρια του σάν τρελλός κ' έβλεπε την πληγωμένη μ' ένα βλέμμα ήλιθο.

Μεταφέρανε άμέσως την Κέττι στο νοσοκομείο, σχεδόν άναίσθητη. — Δέν θα περάσει τή νύχτα! είπε ο γιατρός. Η σφαίρα έχει φτάσει στον εγκέφαλο.

Ο Ράβρολ είχε παραδοθεί στην άστυνομία. Η κατάσταση του ήταν άσφαής, δέν ήξερε τί έλεγε. Στις έρωτήσεις που του υπέβαλαν, απαντούσε με λόγια πτερωμένα που το ένα διέρρενε του άλλου. Απαντούσε, και λυγμοί ανατάραζαν το στήθος του.

Η Κέττι ήταν γυναικία του. Την είχε κλέψει από έρωτα. Την έλάτρευε...

Η θλίψη του λοιπόν ήταν άπεριόρατη. Κι' όμως έπρεπε νά παραστή στην κατάθεσι της γυναικίας του, που ήταν άταραχτη νά την παρουσιάζει άμέσως.

Τόν ώδήγησαν κοντά στο κρεβάτι της τραυματισμένης που άγωνούσε...

Σάν άντίκρισε το κέραιο προσώπακι της, με τά άλλωσμένα πεία χαρακηριστικά, που τό σκιάζε ο θάνατος, τά πόδια του λύγισαν κ' έπεσε πάνω σ'ε μιά καρπέλα τραυλιόχου:

— Κέττι!... Κέττι!... Λατρεία μου!...

Η μελλοθάνατη είχε ξανάρθει τις αισθήσεις της, έφριξε τά σκοτεινιασμένα βλέμματα της πάνω στον άντρα της και τόν έκανε ένα νόημα άδιόρατο, που και έσημειανε ώστόσο.

Αυτός έδειξε πως κατάλαβε, κ' έσηκωσε το κεφάλι του. — Το θλιβερό καθήκον μου, κυρία, στις ελεο ο άστυνομίας, με άναγκάζει νά πάω την κατάθεσι της, παραβλέποντας την κατάστασι στην όποια βρισκόσαστε.

Μερικές στιγμές σιωπής μεσολάβησαν, ώσπου νά συγχεντρώση ή Κέττι τις λίγες δυνάμεις που της άπόμειναν. Έπειτα είπε, τονίζοντας άργά-άργά τά λόγια της:

— Δέν ήταν... τυχαίο... το δυστύχημα...

Ο άστυνομός τάχασε. Του πέρασε ή ιδέα ότι ή μελλοθάνατη παραλήφρουσε!

— Έξηγηθήτε, κυρία, την παρακάλεσε.

— Δέν ήταν τυχαίο το δυστύχημα, ψιθύρισε ή Κέττι. Ο Ράβρολ εκδικήθησε. Είχε μάθει ότι τόν άπάτησα... Με τραυματίσε για νά εκδικηθώ... για νά με τιμωρήσει... Έτσι έπρεπε... Έκανε πολύ καλά!... Μην κλάις, άγαπημένε μου.

— Α, πολύ καλά, είπε ο άστυνομός, κ' έγραψε κάτι στο καρτέ του.

Σ'ε λίγη ώρα, ή άναυγη της Κέττις άρπωσε νά μεταβάλλεται σ'ε επθανάτιο ρόγχο. Όστόσο, μιά σπύδα ζωής, την έκανε νά συγχεντρώση όση δύναμη της άπόμεινε. Μισώνιζε τά μάτια της και ψιθύρισε:

— Συγνώσέ με, Ράβρολ... Φίλησέ με για στερνή φορά.

Ο Ράβρολ, περισσότερο όχρως κ' απ' την έτοιμοθάνατη γυναικία του, έσηκωσε, και φιλώντας την τής ψιθύρισε, ενώ δάκρυα θερμά έτρεχαν από τά μάτια του:

— Γιατί, άγάτη μου, είπες ψέμματα;... Γιατί;...

Κι' ένας λυγμός κούπισσε τή φωνή του.

— Γιατί δέν πρέπει να... χάσεις τή φημη σου ως σκοπευτής, άγαπημένε μου, απάντησε ή Κέττι. Προτιμώτερο νά καταδικασθής σάν έγκληματίας, παρά νά χάσεις τή φημη σου!...

Φίλησε με τώρα μιά άκόμα φορά... Και μη με ξεχάσεις ποτέ, Ράβρολ... Σ' άγάπησα όσο τίποσ' άλλο στον κόσμο... Χαίρε για πάντα, γλυκέ μου φίλε!... Πεθαίνω!...

Ο Ράβρολ έσηκωσε και κούλισε τά χείλη του στή δική της. Η Κέττι είχε ξεφυγής... Ύστερα σιωπάθηκε άργα-άργα κ' άκολούθησε τόν άστυνομό...

Ο Ράβρολ, αφού γέμισε το περιστροφικό, σήκωσε το χέρι του και σημάδεψε... Τράβηξε ύστερα τη σκανδάλη κ' ένας ξερός κρότος άκούστηκε...

Την ίδια στιγμή συνέβη και το άτροφατο, το τρομερό. Η πανέμορφη νεράϊδα άρπωσε ένα βαθύ στεναγμό, έκανε μιάν απότομη στροφή και σωριάστηκε κάτω!...

Σ' όλων τά βλέμματα ζωντάνεψε ή φρίκη... Τί είχε συμβεί; Η σφαίρα, ή φοβερή μικρή σφαίρα τρύπησε λοιπόν το χαριτωμένο εκείνο κεφαλάκι, αντί για το μίλο! Σκοτώθηκε λοιπόν ή νεραϊδόμορφη κοπέλλα;...

Ο Ράβρολ είχε παγώσει... Έμεινε καρφωμένος στή θέσι του, ακίνητος σάν άψυχο σώμα, μερικές στιγμές... Έξαφνα πέταξε το ρεβάλβερ του μακριά και όρμησε έξαλλος κοντά στή νέα.

Όλοι παρακολουθούσαν έμβρόντητοι το τραγικό θέαμα, χωρίς κανείς νά κινήθι από τή θέσι του. Ήταν τόση ή έμπιστοσύνη του Κοινού στή σκοπευτική ικανότητα του Ράβρολ, ώστε το δυστύχημα τός φάνηκε σαν τραγική διαδηλί παραίσθησι, Όταν όμως πέρασε ή πρώτη αυτή έντύπωση, μερικά θεαταί άνέβηκαν ταραγμένα στή σκηνή.

— Ένα γιατρό! Ένα γιατρό! άκούστηκαν μερικές φωνές, μέσα από το πλήθος.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΟΥΡΗΣ ΚΑΙ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Όταν πρό τριάντα δύο ετών έπρόκειτο νά δοθώ ή τρίπρακτος κωμωδία του μακαρίτου Σουρή, «Η Χειραφέτησις», της όποιίας την από σκηνής διδασκαλία είχε αναλάβει ο κ. Ν. Λάσκαρης, ή τότε εκδιδομένη θεατρική έφημερίς «Νικητερις» δημοσίευσε τις εικόνες του ποιητού και του ρεζίσέρ, και κάτω απ' αυτές, από ένα διστιχο, το όποιον, κατά παραλήθειαν της έφημερίδος, είχαν γράψει οι ίδιοι οι εικονιζόμενοι. Ούτω, υπό την εικόνα του Σουρή, ο Λάσκαρης έγραφε:

Ο Τζωρτζής Σουρής ό μέγας, που καθήνησε... τζωρτζίνα με εις σάχλες όπου ειπε για τήν τάδε και τήν δείνα! Υπό δέ την εικόνα του Λάσκαρη, ο Σουρής: Νίκος Λάσκαρης, κουμπάρος του σαλιάρη ποιητού που τας κρίσεις άντικρούνει καθενός άκρατου.